

Arrest

nr. 271 381 van 19 april 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-C. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 2 november 2021 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 oktober 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlagen 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M.-C. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Eerste verzoeker kwam op 6 mei 2003 en tweede verzoekster kwam op 30 augustus 2003 toe op het Belgische grondgebied. Verzoekers dienden meerdere humanitaire regularisatie-aanvragen in, die allen werden afgewezen.

1.2. Op 5 november 2020 dienden verzoekers een verzoek om internationale bescherming in (bijlagen 26).

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 8 maart 2021 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers gingen tegen deze beslissingen niet in beroep.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 1 oktober 2021 beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlagen 13 *quinquies*). Verzoekers werden hiervan op 5 oktober 2021 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen, waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker (eerste bestreden beslissing):

“(…)

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : D.(...) S.(...)

voornaam : M.(...) A.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : S.(...) G.(...)

nationaliteit : Brazilië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 08/03/2021 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing genomen inzake het verzoek om internationale bescherming

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 06/05/2003 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

(...)”

Ten aanzien van tweede verzoekster (tweede bestreden beslissing):

“(…)

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : D.(...) S.(...)

voornaam : D.(...) L.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Brazilië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 08/03/2021 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing genomen inzake het verzoek om internationale bescherming

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad,

betrokkene kwam het land binnen op 30/08/2003 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.
In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.
(...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel, kennelijk gericht tegen de bestreden beslissing in hoofde van tweede verzoekster, voeren verzoekers onder andere de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekers stellen het volgende:

“(…)”

La partie adverse n'a pas recueilli toutes les informations nécessaires avant de prendre pareille décision. Elle ne s'est donc nullement prononcée en connaissance de cause. Si la partie adverse avait pris la peine d'entendre les requérants, elle se serait très vite aperçu combien les éléments évoqués ne reflètent pas la réalité.

La partie adverse commet une erreur manifeste d'appréciation et elle statue en violation des principes de bonne administration puisqu'elle ne prend pas en considération tous les éléments liés à la situation des parties et plus spécifiquement à celle de Madame D.(...) S.(;..) laquelle souffre de diverses pathologies pour lesquelles elle est suivie en Belgique.

(…)”

Le principe de minutie implique notamment de « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause. » (CE, arrêt n° 58328 du 23 février 1966)

L'Office des Etrangers n'a pas respecté le devoir de minutie qui ressortit aux principes généraux de bonne administration et qui signifie que l'administration doit préparer ses décisions de manière soignée et doit prendre en considération tous les éléments pertinents du dossier. (Le devoir de minutie et le principe de prudence paraissent en effet recouvrir une même réalité dans la jurisprudence du Conseil d'Etat (voy. à cet égard: S. SEYS, D. DE JONGHE et F. TULKENS, p. 143, note 205 ;

CE., 24 mars 2015, S.P.R.L Van Doele, n° 230.609; CE., 16 février 2015, Lejeune, n° 230.Z16; CE., 22 janvier 2015, bejonghe et consorts, n° 229.961; CE., 21 décembre 2011, S.CR.L Ferme du Chêne aubeau, n° 216.987; CE., 21 avril 2009, S.P.R.L. Castronovo, n° 192484.)

(…)”

La partie adverse n'a pas entendu les parties requérantes avant de rendre la décision litigieuse.

L'article 41 de la charte des droits fondamentaux de l'Union européenne intitulé «Droit à une bonne administration», dispose :

«1. Toute personne a le droit de voir ses affaires traitées impartialement, équitablement et dans un délai raisonnable par les institutions, organes et organismes de l'Union.

2. Ce droit comporte notamment:

- a) le droit de toute personne d'être entendue avant qu'une mesure individuelle qui l'affecterait défavorablement ne soit prise à son encontre;*
- b) le droit d'accès de toute personne au dossier qui la concerne, dans le respect des intérêts légitimes de la confidentialité et du secret professionnel et des affaires;*
- c) l'obligation pour l'administration de motiver ses décisions.»*

Le droit d'être entendu est consacré par un principe général du droit de l'UE.

Le droit d'être entendu est un principe général de droit dans l'ordre juridique interne.

Ainsi :

Ce principe a été rappelé par le Conseil d'Etat dans un arrêt en Cassation administrative du 29 octobre 2015 :

« Que dans son arrêt C-249/13 du 11 décembre 2014, en cause Khaled Boudjlida, la Cour de Justice de l'UE a indiqué en substance que le droit pour une personne à être entendue par une autorité nationale, avant l'adoption par cette autorité de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable les intérêts de la personne concernée, fait partie du respect des droits de la défense consacré par un principe général du droit de l'UE. Le droit à être entendu avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable les intérêts de l'intéressé, est également consacré par un principe général de droit dans l'ordre juridique interne. » (CE, arrêt n° 232.758, 29/10/2015)

(...)

L'autorité n'a pas porté une appréciation éclairée, objective et complète et n'a pas tenu compte de l'ensemble des éléments pertinents du dossier.

La partie adverse n'en a nullement tenu compte des éléments susmentionnés avant de rendre la décision litigieuse.

Partant, la motivation est insuffisante, l'appréciation est erronée et, par conséquent, la décision querellée doit être annulée.

De plus, l'article 74/13 de la loi des étrangers du 15/12/1980 prévoit que :

"lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné"

(...)

Or, en l'espèce, la partie adverse n'en a nullement tenu compte dès lors que Madame n'a pas été entendue avant la prise de décision.

(...)"

Aan hun verzoekschrift voegen verzoekers een 'medisch dossier' toe van tweede verzoekster waarin medische informatie van 20 februari 2020, 13 maart 2020 en 4 september 2020 is opgenomen waarbij ongedateerde foto's werden gehecht van de huidproblemen waarmee tweede verzoekster te kampen heeft (Verzoekschrift, bijlage 2).

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.3. Het door verzoekers geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet werd ingevoegd door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en vormt een omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG) (zie MvT bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St.*, Kamer, 2011-2012, zittingsperiode 53, nr. 1825/001, p. 3). De bestreden beslissingen maken een terugkeerbesluit uit in de zin van artikel 3.4 van de richtlijn 2008/115/EG, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris, bij het nemen van de bestreden beslissingen, uitvoering geeft aan het Unierecht, waardoor het Unierechtelijk beginsel van behoorlijk bestuur ten volle van toepassing is.

2.4. Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op 1 oktober 2021 een synthesenota "Evaluatie artikel 74/13" opstelde betreffende tweede verzoekster met volgende inhoud:

(...)

Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen, met inbegrip van de verklaringen afgelegd tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van het verzoek om internationale bescherming:

- Hoger belang van het kind : Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.*
- Gezins- en familieleven : Betrokkene verblijft in België met haar partner (5.993.297). Zij maken beiden het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Derhalve blijft de gezinskern behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf. Verder verklaarde betrokkene nog verschillende familieleden in België te hebben. Deze behoren echter niet tot de gezinskern van*

betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.

• Gezondheidstoestand : Geen medische elementen in het dossier die een verwijdering in de weg staan. Betrokkene bracht geen medische attesten aan, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter.

Betrokkene diende een aanvraag 9bis in. Betrokkene kreeg in het kader van deze aanvraag de mogelijkheid om eventuele elementen van integratie aan te brengen.

We wijzen er echter op dat deze eventuele elementen van integratie aangebracht werden in het kader van de aanvraag 9bis die op 28/07/2015 negatief afgesloten werd. Bovendien is het verzoek om internationale bescherming van betrokkene definitief negatief afgesloten en levert de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

2.5. Het door verzoekers geschonden geachte artikel 41 van het Handvest vormt de codificatie van het Unierechtelijke beginsel van behoorlijk bestuur en bepaalt onder andere het volgende:

“(…) 2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

(…)”

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, § 46, HvJ 11 december 2014, C249/13, *Boudjlida*, § 36).

Nochtans blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waaronder het recht om gehoord te worden, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduldbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 43). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 40).

2.6. Verzoekers zijn in hun middel van oordeel dat onvoldoende rekening werd gehouden met de verschillende pathologieën van tweede verzoekster en zij verwijten de gemachtigde van de staatssecretaris dat zij hieromtrent niet werd gehoord.

2.7. In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt op deze kritiek van verzoekster:

“Uit het administratief dossier blijkt dat de elementen voorzien in artikel 74/13 Vreemdelingenwet, voorafgaand aan het nemen van het thans bestreden bevel, geëvalueerd werden (zie supra).

Verzoekers tonen aldus met hun betoog niet aan dat er bij het nemen van de bestreden beslissing geen belangenafweging conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werd gemaakt.

Er dient verder opgemerkt te worden dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen formele motiveringsplicht inhoudt. Het volstaat dat het Bestuur, alvorens de bestreden beslissing te nemen, dit

impliciet rekening gehouden heeft met de elementen van artikel 74/13. Verzoekers tonen niet aan dat het Bestuur hieraan verzaakt zou hebben.

Waar verzoekers thans verwijzen naar de medische situatie van verzoekster en bij huidig verzoekschrift een medisch dossier toevoegen, tonen zij niet aan het Bestuur hiervan in kennis te hebben gesteld alvorens de bestreden beslissing genomen werd, noch gebruik te hebben gemaakt van de daartoe geëigende procedure. Zij kunnen het Bestuur derhalve niet verwijten hiermee geen rekening gehouden te hebben.”

2.8. De Raad stelt vast dat de verwerende partij verzoekers ten onrechte verwijt dat zij het bestuur niet in kennis hadden gesteld van de medische gegevens. Verzoekers konden immers niet voorzien dat de gemachtigde van de staatssecretaris op 1 oktober 2021 de verwijderingsmaatregelen zou treffen. De weigeringsbeslissingen van de commissaris-generaal werden immers zeven maanden eerder genomen.

De afwezigheid van informatie in het administratief dossier en het gegeven dat tweede verzoekster geen aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend, ontslaan de gemachtigde van de staatssecretaris evenwel niet automatisch van elk verder onderzoek betreffende de gezondheidstoestand van de vreemdeling in wiens hoofde hij een verwijderingsmaatregel wil treffen.

Uit de hierboven weergegeven synthesesnota blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris geen onderzoek heeft verricht en zich inzake de gezondheidstoestand van tweede verzoekster beperkt heeft tot de vaststelling dat het administratief dossier geen medische elementen bevat. Uit het administratief dossier kan niet worden opgemaakt dat verzoekers voorafgaandelijk aan het nemen van de bestreden beslissingen zouden zijn gehoord betreffende de elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Verzoekers reiken thans als bijlage bij hun verzoekschrift een aantal medische gegevens aan die betrekking hebben op tweede verzoekster. Uit deze medische informatie blijkt onder andere dat verzoekster dermatologisch opgevolgd wordt naar aanleiding van een basaalcelcarcinoom en andere huidaandoeningen. Het komt de Raad in het kader van zijn wettigheidstoetsing niet toe zich in de plaats van het bestuur te stellen en te beoordelen of de gezondheidstoestand van tweede verzoekster een ander licht werpt op de bestreden beslissingen, maar noch uit de beslissingen, noch uit het administratief dossier blijkt dat met deze medische opvolging rekening werd gehouden, zoals nochtans vereist door artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

2.9. Verzoekers dienen te worden bijgetreden in zoverre zij een schending aanvoeren van het hoorrecht en het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond en geeft aanleiding tot de vernietiging van de tweede bestreden beslissing.

2.10. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoekers stellen hierbij onder andere het volgende:

“(…) La partie adverse n'a nullement fait apparaître dans sa motivation qu'elle aurait eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte aux droits fondamentaux de Monsieur et Madame dans le respect de leur vie familiale et privée.

Partant, la motivation ne contient aucun élément de vie privée et familiale et, par conséquent, la décision querellée doit être annulée.”

2.11. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij hierover het volgende:

“(…)”

Verzoekers toont met hun middel niet aan in welke mate artikel 8 EVRM geschonden zou zijn, aangezien zij beiden bevolen worden om het grondgebied te verlaten en aldus niet van elkaar gescheiden zullen worden.

Een schending van de door hen aangehaalde rechtsbeginselen wordt niet aannemelijk gemaakt.

(…)”

2.12. Ingevolge de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing komt het, met het oog op de vrijwaring van verzoekers' recht op gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, dat door de

verwerende partij niet in twijfel wordt getrokken, passend voor de eerste bestreden beslissing eveneens te vernietigen.

Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond en geeft aanleiding tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben gegronde middelen aangevoerd die leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 oktober 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlagen 13*quinquies*) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN